

MANEV / YAT 3

2009 mezun yemeği özel sayısı

siz yokken biz...

fular aldık

cercilere gittik

dinledik

muzik yaptık

komisyon degistirdik
astik

bowlinge gittik

cocuklar gibi sandık

elleri kaldırarak
selelendik

...ama hep sizi özledik.

İçindekiler...

<i>Editörden</i>	4
<i>Murat BALİ ile hoş bir sohbet</i>	5-6-7-8
<i>Bir kâmp vazgeçilmezi: Fotoğraf çekmek</i>	9-10
<i>Agustos Bocegi ile Karınca</i>	11-12
<i>Eski ekipbası Bengi Anlatıyor</i>	13-14-15
<i>Unicef Etkinligi</i>	16
<i>Ambigramlar</i>	17
<i>iztiroloji</i>	18
<i>Oturanı basan yayan bi insan: Oguzhan ERCAN</i>	19-20-21
<i>Bir yeninin gozüyle ODTÜ İZCİ TOPLULUGU</i>	22-23
<i>Anket: Nasıl bir izcisiniz?</i>	24-25
<i>Haydi Hayka</i>	26-27
<i>Dikkat! Çöp var</i>	28
<i>Eskilerden bir yazı</i>	29-30-31
<i>Atatürk ve izcilik</i>	32

Ekibimiz:

Editör, Dizgi, Tasarım : Kayahan BASKIN

Editör yardımcısı: Burcu ŞERAN

Fotoğraf sorumlusu: Meltem UZ

Genel Sekreter: Ogül ÜNSAL

Başyazar: Tuğçenur BOZKURT

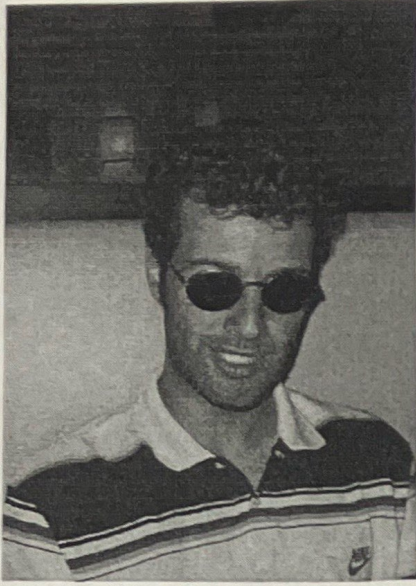
Editörden;

Evet sevgili ODTÜ İzci topluluğu üyeleri bir yılın daha sonuna geldik... Aslında amacımız şimdiye kadar ki hatıralarımızın efsane olarak dolaşması değil bizzat yaşayanların ağzından hepsini olmasa da ufak bir kısmını yazıya döküp bizden sonrakilere aktarabilmek.

Ayrıca mezun yemeği özel sayı olması nedeniyle yaptıklarımızı mezunlarımıza da anlatabilmek bıraktığınız miras emin ellerde mesajı verebilmek bir yerde.

Yenilenen kadrosuyla Maneviyat 3 olarak karşınızdayız... Biraz kendinizi, biraz hayatı, birazda eğlenceyi göreceğiniz bu sayımızda emeği geçen ekip arkadaşlarım Burcu'ya, Ogül'e Meltem'e ve Tuğçenur'a teşekkürlerimi sunuyorum, gayretleri ve fedakarlıkları takdire şayandı. Aslında onlar hakkında fazla söze gerek yok nasılsa ortaya çıkardıkları işi göreceksiniz. Ayrıca ilk Maneviyat'ın ortaya çıkmasında büyük çabası olan, zamanında yk kapılarında gerekirse uyuklayarak derginin yk dan geçmesini sağlayan ilk editörümüz Emel'e özel teşekkürlerimi ben gönderiyorum ;) Adını sayamadığım yazısı olan arkadaşlarıma çok çok teşekkür ediyorum. Ayrıca (sanırım bunların sonu gelmeyecek) bizleri kırmayıp zaman ayıran röportajlarında daha yakından tanıyacağınız bordo Murat BAKİ'ye BAS-YAY başkanı ayrıca o(ğuz)surgan böcekler ekip başı Oğuzhan Ercan'a ekibim adına şükranlarımı sunarım. Bunca teşekkürün üstüne biri de çıkıp sende iyi iş çıkarmışsın eline sağlık diyenleri de geri çevirmeyeceğimi belirtmek isterim. Aslında bu satırlara kadar okuyan olmadığını düşünüp sırf sayfayı doldurmak adına dünkü maçı anlatmayı düşündüm ama okuyanlara da saygısızlık olur diye bunu yapmayacağım en iyisi siz elinizdeki eserin keyfini çıkarın... Sizde "ne güzelmiş lan benimde adım geçseydi diyorsanız Maneviyat 4 te herkese kapımız açık. Bizi izlemeye devam edin. Bir kusurumuz varsa affola.

Kayahan BASKIN

MURAT BAKI İLE HOŞ BİR SOHBET

Çoğumuz onu elinde her daim var olan bir kibrit, bir çakı yada bir iple hatırlıyoruz. Kimi zaman yaktı, kimi zaman astı ayaklarımızdan bir ağaca. 99 yeşil şişe, Barış Manço ve 90lar diyince aklımıza hep o geldi. Bordo fuların mesafesini neşesiyle unutturdu bazen bizlere. Ne kadar neşeli olduğunu bildiğim kadar işinde ne kadar ciddi olduğunu bildiğim liderimizle en ciddi halimle sizler için keyifli bir röportaj hazırladım.

Liderim çoğumuz biliyoruz ki uzun yıllardır izcilik yapıyorsunuz, nasıl başladı bu izcilik merakınız?

Murat Lider: Lise de izci kolu vardı, bir merak girmiştik ona. Normalde "kol" denilen gruplar öyle çalışan, bir şeyler yapan gruplar değillerdi; yalnız izcilik farklıydı. Hocamız gerçekten ciddi ciddi toplantılar yapardı; ve bir gün bizi kampa bile götürdü. Birinci sınıfta gittiğim bu ilk kampımın ardından sonradan bana katılan birkaç arkadaşımın desteği (Kemal Mersin bunlardan biridir) ve mezunlarımızın ve hocamızın liderliği ile okuldaki izciliği yeniden canlandırdık. Birlikte kamplara gittik, etkinlikler düzenledik. Lisedeyken de çok yakın arkadaşım olan ve ısrarım üzerine izciliğe gelmiş olan Çağıl Türel, ODTÜ izcilerinin düzenlediği yaz kampına katılmış ve bu kampta Ceren, Ozan

ve diğer izcilerle tanışmış. ODTÜ'ye girdiğimizde onun vasıtasıyla ODTÜ izci topluluğuna girdik ve şimdi buradayız işte.

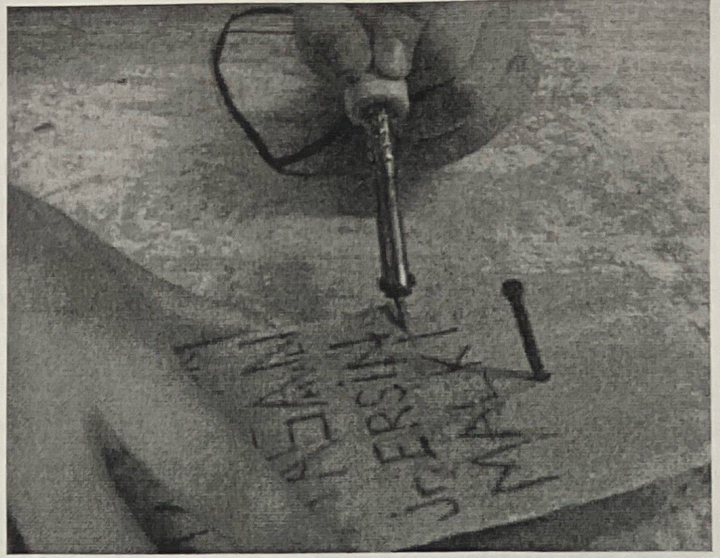
Peki ya türemiz, siz ne kadar bağlısınız türeye? Günlük yaşamınızdan bir kaç örnek verir misiniz?

Murat Lider: Her izci gibi ben de bağlıyım türeye; günlük yaşantımda uyguluyorum bu esasları. Elimden geldiğince nazik olmaya çalışıyorum mesela. (Örneğin liderimiz küfür etmiyor bu bilgiyi izniyle ben ekliyorum). Şeref ve haysiyetimi her şeyin üstünde tutarım. Herkese yardımcı ve yararlı olmaya çalışırım. Her gün bir iyilik yapmanın önemli olduğuna inanırım. Örnek olarak mesela lisede bir dönem bir grup arkadaşımınla birlikte LGS'ye hazırlanan,

Siteler tarafında, Göreneller İlköğretim Okulu'nda okuyan görme engelli dostlarımıza derslerinde ve LGS çalışmalarında yardımcı olmuştuk.

Başka bir örnek olarak da bir izci arkadaşımızdan gelen çağrı üzerine Turgay ve

Burcu ekip başlarımız ile (sadece onların kan grupları uyuyordu) kana ihtiyacı olan bir hastaya kan vermek üzere hastaneye gitmiştik. Hastanın babası telefon numaralarımızı aldı. Daha sonraki bir çağrıda gidip kan verdim ben o hastaya. 5 yaşında lösemi hastası bir kızmış.

Gelelim kamplara, liderliğini yaptığınız kamplarda en çok nelere önem verir, nelere kıvarsınız?

Murat Lider: Düzene, eşit görev paylaşımına, herkesin eğlenmesine ve eşit derece de görev yapmasına önem veririm. Bireyselliğe, insanların kendi çıkarlarını grubun çıkarları üstünde tutmasına ve emeğe saygısızlığa ise çok kızarım. Bir de ateşe yabancı madde atılmasına çok kızarım :)

Sizin için ODTÜ İzci Grubu'nun diğer topluluklardan farkı nedir peki? Neden bu topluluğu seçsin insanlar?

Murat Lider: İlk olarak 20' yıldan uzun bir geçmişe sahip olduğumuz için düzen olarak oturmuş bir topluluğuz. Kurallar, görevler, sorumluluklar belli olduğu için huzursuzluk yaratacak sorunlar çok az. Çünkü her topluluk illa ki üyelerine eğlenmeleri için çeşitli olanaklar sağlar; ama bu tarz sorunlar yüzünden insanların topluluklardan soğuduğuna çok şahit oldum ben. Bir başka önemli etken kalabalık ve sürekli etkin bir grup olmamız. Sadece bir öğrenci topluluğu değil, sıkı arkadaşlık bağları ile birbirine bağlanmış bir grubuz biz. Sadece dersler ya da sadece toplulukla ilgili işler değil günlük yaşantımızda da sürekli birlikte olduğumuz için okulun stresinden uzaklaşmak, rahatlamak, eğlenmek, huzur ve mutluluk bulmak için hepimiz için en uygun ortam bu topluluk. En önemlisi de topluma faydalı olmak için kendi yarattığımız olanaklar bol ve genelde başarılı.

4.sınıftasınız ve ODTÜ'nün en zor bölümlerinden birinde (Makine Mühendisliği) okuyorsunuz ve de yardımcı lidersiniz. Bu kadar sorumluluk almak nasıl bir duygu? Zorlandığınız zamanlar oldu mu?

Murat Lider: ODTÜ'de kolay bir bölüm yok zaten; ama eminim izcilik olmasaydı makine benim için çok daha zor olurdu. Zorlandığım, yorulduğum vakitler neşelendiğim, rahatladığım, huzur bulduğum bir yer izcilik benim için.

Öyle ki pazartesi sabah 9'da make-up sınavım olduğu halde haftasonu kampa gitmekte hiçbir çekincem olmadığı olmuştur.

Şu anda eğitim komitesi başkanısınız, nasıl eğit-kom'a başladınız?

Murat Lider: Ant ve türede yazılanların bir yorumu olarak fular alan herkesin eğit-kom'da çalışması gerekir zaten. Biz de fularlı olduğumuz sene dönem arkadaşlarımla birlikte eğit-kom için çalıştık. Zaten çok kalabalık olmadığımız için biz birkaç fularlıya baya sorumluluk düşüyordu. Benim ekstradan önerdiğim, komisyonu geliştirmeye yönelik bazı fikirler sayesinde olsa gerek, o zamanın komisyon başkanı Ozan lider başkanlığı bana devretti.

En çok merak ettiğim konulardan biri de ateşe olan merakınız, nereden geliyor bu ateş sevginiz?

Murat Lider: Liderimiz bu sorunun ardından uzun bir süre düşündü ardından "Nedenini bilmiyorum ama ateşi seviyorum" dedi. Ha bir de "Ateş ısıtmaz yakar." ve "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diye ateşe dair bir iki özlü söz paylaştı bizlerle :)

Tarz olarak sizi Ali Lider'e benzetiyorum. O da en uçuk fikirleri bulup uygularmış. Siz mavi olsanız yaptırabileceğiniz en çılgın şey ne olurdu? O altıgen yaptırmış mesela.

Murat Lider: Ali lider yaratıcı bir insandı. Bu yaratıcılığında kendisini en çok takdir ettiğim konu da merhamet duygusunun yaratıcılığını engellemesine izin vermezdi. Eskilere dair anlatılan hikayelerde de görülür; genelde en eğlenceli hatıralar bunun gibi acımasız ama yaratıcı fikirler sonucunda çıkmıştır. Mesela bir örnek olarak şu meşhur gece 3'den bir sonraki öğlen 3'e kadar yaptığımız gece yürüyüşü. O yürüyüşte saat 4.30 civarı, sabahın ayazında Ali ekip başı adayı biz fularlılara akan derenin üzerinde ateş yaktırmıştı (Merak edenler için yazıyorum, evet yakmışlar). Ben de düşünür, çalışır, eğleneceğim bir şeyler bulurdum herhalde. Trans bir dönem sonu kampı hoş olabilirdi mesela. (Ağacın üzerinde ev yaptırma fikrimi de beğendi liderimiz bu arada ☺).

Kamlara dair en eğlendiğiniz anınız nedir peki?

Murat Lider: Geçen senenin 2. eğitim kampıydı, yeni ekip başı olduğumuz kamp. Işık Dağı'ndayız, Bengi, ben, Hasan ateş başında oturuyoruz. Benim cebimden bir torpil çıktı, biz de yenileri korkutmak için bir plan yapmıştık. Çeşmeye gittim ben. Torpili patlatacağım, bir mizansen yapacağız, biraz ortalığı karıştıracacağız. Ne yazık ki torpilin barutu dökülmüş, patlamadı. Ben de bunun üzerine ormana girdim, sürüne sürüne kampa gittim. Kahvede Oğuzhan'la birlikte birkaç yeni sigara içiyorlardı. Ormanın içinden bunlara birkaç kozalak fırlattım. Birileri kampı basmaya geldi sandılar. Hasan'ın önderliğinde ufak bir grup kamp basanları bulmak için ormana daldı (Hasan anladı tabii gelenin ben olduğumu).

Saklandığım çalılığın yanından geçtiklerinde ben de kalktım ve katıldım gruba. :D Uzun süre aradık ama kampı basmaya gelenleri bulamamıştık.

Kamplara dair en korktuğunuz anınız nedir peki?

Murat Lider: 3 sene önce, gene bir eğitim kampında Işık Dağı'ndayız. Gece boş bidonu koyup dolusunu almak için çeşmeye gittim ben. Aşırı karlı bir hava, dolayısıyla yürümek çok kolay değil. Ben hem fener almadığımdan dolayı, hem de önüme çok fazla dikkat etmeden, hafif kambur yürüdüğümünden fazla sağa sapmışım. Kendimi bir anda ormanda buldum. Çeşmeye gidebilmek için hafif sola yöneldim, ormanın içinden çeşmeye doğru gidiyorum. Tam tepeye vardığımda çeşme başında bir gölge gördüm. Gölge beni fark edince huzursuzlandı. Meğerse çeşmeye dolu bidonu almaya giden Sevim'miş. O da kambur, fenersiz gelince domuz sanmış beni. Ben de bir yabancı sanmıştım kendisini. Kamptan o kadar uzakta, gecenin bir yarısı korku dolu bir sessizlik yaşadık bir süre. :D Mag-lite Sevim'deymiş, o feneri yaktı tuttu bana da rahatladık. Güle eğlene kampa döndük.

En eğlenceli asma hikayeniz peki?

Murat Lider: Sarışın bir Kemal vardı, Bozcaarmut kampında kendisini astığımız yerde ısırgan otları varmış. O zaman çok eğlenmiştik. Bir de bir Beypazarı kampında Ceren'i ellerini ayaklarına bağlayarak asmıştık.

Son olarak liderim, biz yeni izcilere nasıl tavsiyelerde bulunursunuz?

Murat Lider: Bol bol kampa gidin. Birbirinize ve topluluğunuza sahip çıkın. İzci türesini, andını, yeminlerini ve sorumluluklarını iyi bilin ve uygulayın.

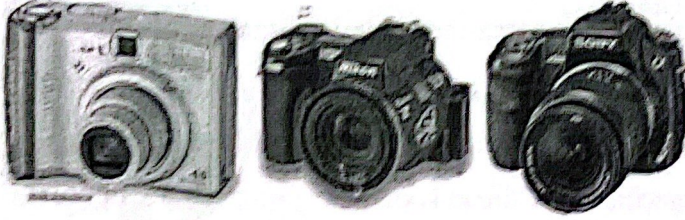
Bu güzel röportaja zaman ayırdığı ve sorularımız içtenlikle cevapladığı için Murat Lider'e teşekkür ediyoruz.

KAMPTA FOTOĞRAF ÇEKMEK

Gelişen teknolojiyle beraber – dijital fotoğrafçılık güdümüyle- fotoğraf sektörü oldukça gelişmiş bir hale geldi ve orta direklere kadar herkes birer fotoğraf makinesi edinmeye başladı ucuzlayan maliyetlerle beraber. Kamplarda da artık sık sık kullanıyoruz.

Yazımda size kampta fotoğraf çekmek ile ilgili nazikane tecrübelerimi ifade etmeye çalışacağım.Önce fotoğraf makinesi ile başlayalım:

Dijital fotoğraf makinelerinin yaygınlarını üçe ayırabiliriz: dijital kompakt makineler, SLR benzeri makineler(Gümüş Peri) ve DSLR makineler(benim kullandığım).

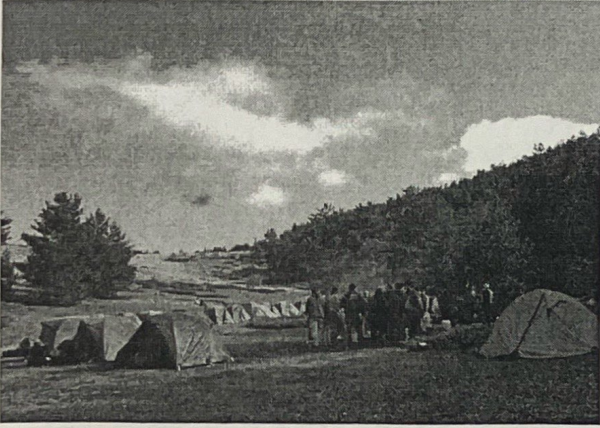
Soldan sağa: kompakt,slr-like, dslr

Peki, fotoğraf ? İlk fotoğrafın çekilmesinden bugüne neredeyse 200 sene geçmiş ve fotoğraf dünyası bazı kuralları benimsemiş. Çoğu fotoğrafta estetiği, netliği, sadeliği aramamızın temel nedeni de bu. İzci olarak şanslıyız ki birçok farklı doğayı, şehri gezebiliyoruz bu da bize güzel bir fotoğraf atmosferi sağlıyor.Şimdi gelelim bunları çekerken nelere dikkat edebileceğimize.

Işık, fotoğrafçılığın temel taşıdır, çünkü ışık fotoğrafı oluşturan şeydir. Fotoğraf çekerken bilinen bazı yanlışlar vardır ışıkla ilgili, mesela ışığı arkamıza almamız gerektiği ya da öğlen çekmemiz gerektiği gibi. Kamplarda en güzel fotoğraflar eğer mümkünse ışığın dik düşmediği homojen olarak dağıldığı sabah ve akşamüzeri saatlerinde çekilirler. Ve bilinenin aksine ters ışık fotoğrafları mükemmel işler çıkartabilir. Aşağıdaki İlknur ekip başınızın fotoğrafındaki silüet etkisinin nasıl göze hoş geldiğini görebilirsiniz. Işığı kullanmak hangi açıdan çekeceğinizden çok ne zaman çekeceğinizle ve ne çekeceğinizle ilgilidir. En iyi manzara fotoğrafını istiyorsanız öğlen açık bir havada bunu yakalayamazsınız. Gerekirse kampta 5-7'ye kalkacaksınız ve çekeceksiniz.

Kompozisyon bir diğerk önemli husus, elinizde en kötü fotoğraf makinesi bile olsa doğru bir kompozisyona sahipse ve anlatıcılığı yüksekse çok başarılı bir fotoğraf elde etmeniz işten bile değil. Nasıl Türkçe derslerinde yazdığımız yazıda dikkat ediyorsak kurallara ve biçime; fotoğrafta da dikkat etmeliyiz. Mesela çekim konumuz akan şelale önündeki 5 izci. kadrāja yani çerçeveye 5 izcimizi alır şelaleyi kapatmayacak şekilde sola veya sağa alır iki yönlü bir fotoğraf çekeriz. Bir taraftan anı fotoğrafı gibi olur bir taraftan doğa fotoğrafı gibi. Hali hazırda kompozisyon kuralları bize sade fotoğrafın hep daha başarılı olduğunu vurgular. Bir arkadaşınızın portresini çekeceksiniz arka planı olabildiğince flu bırakabilmelisiniz ve yahut piramit odunları çekeceksiniz yerde duran naylon parçasının kadrāja girmemesini sağlayacaksınız. Fotoğrafta izlenebilirlik çok önemlidir, uzayıp giden bir patika manzarası fotoğrafında kimse bir telefon direği görmek istemez. Bir tüyo daha vermek istiyorum; konunuzu sürekli ortada tutmaktan vazgeçin, ortada duran konu göze fotoğraftan aldığı zevki iyi veremez, mümkünse çerçevenin 3te1 ine yerleştirmeye çalışın konunuzu. Aşağıdaki fotoğraflar gibi. Sade, göz yormayan fotoğraf anahtarınız olsun.

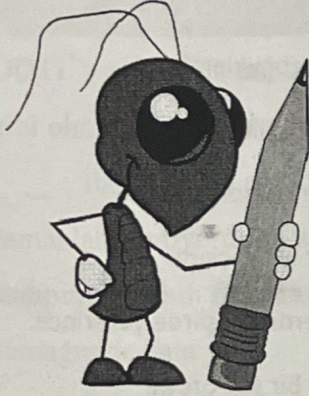
Yazımı kısa tutmak zorunda olduğum için diğerk konulara girmiyorum ama dikkat etmeniz gereken genel şeyler bunlar. Bunun dışında, kamp ortamları genelde şehirdeki gibi kolay yerler değildir. Ani bir yağmur, soğuk, fırtına sizi karşılayabilir. Buna karşın makineniz için su geçirmez bir çanta edinmeniz, yedek piller almanız çok önemli. Ayrıca fotoğraf çekmediğiniz zamanlarda pillerinizi makineden çıkarıp sıcak bir yerde taşımanız pil ömrü için iyi olacaktır.

Sizlerden ricam eğer bir fotoğraf makineniz varsa onu sırt çantanızda çadırınızda bırakmamanız hep yanınızda tutmanız böylece çok önemli anları kaçırmamış olacaksınız. *Işığınız bol olsun...*

ÇAĞIL DOĞAN - Mavi_İZCİ – Piskobirlik

AĞUSTOS BÖCEĞİ İLE KARINCA

Talih vurmuştu bizimkilere
Girebilmişlerdi sonunda ODTÜ'ye
Tanışıyorlardı önceden zaten
Geliyorlardı aynı dershaneden
Biri karınca diğeri ağustos böceği

N'olacaktı bu ikilinin geleceği
Girdiler derse başladı dönem
Vermediler hiç quizlere önem
Karıncanın amacı sosyallikti
Gireceği grup izcilikti
Ağustos böceği ise biraz hovardaydı
Karınca ile ilk kez çatışmaktaydı

Dedi karınca; gitmeli tanışma toplantısına
Ağustos böceği ise boş işlerle uğraşmasana
Devam etti sözlerine izciliği küçümseyerek
Laflarına şöyle devam ederek;

Bre karınca çocuk musun sanki
Gider oraya anca ilkokul 3'teki
Çok alındı buna karınca amma
Şevkle gitti yine de toplantıya
Sevmişti insanları ve ortamı
Verdi hemen yürüyüş için kaporayı
Yürüyüşte olmuştu pek berhudar
Otobüste oynandı fantastik oyunlar
Sıgıyordu ki hiç içi içine
Günler geçti vardılar 1. Kamp yerine
Bölündüler hemen tim tim
Dedi bu insanlar pek bitirim
Olmuştu artık kek bir izci
Anımsadı bu arada Ağustos böceğini
Gidiyorken dostunu ziyarete
Rastladı birden kok böceğine
Dedi ne haber nasılsın ?
O değil de bizimkinden haberdar mısın?
Ah! Dedi o konuya hiç girme
Geldi kendisi tanınmaz bir hale
Girdi yanlış dost meclisine
Kaybetti kendini iyiden iyiye
Yıkılmıştı o an karınca
Dedi yazık! dönmüş sudan çıkmış balığa
Düşündü ne de iyi ettim
Geziyorum o etkinlik senin bu etkinlik benim
Keşke dostum da gelseydi benimle

İnansaydı izcilik ateşine
Çok kötü oldu arkadaşımın durumu
Neyse dedi ben çizdim artık yolumu
Artık gelsin etkinlikler gitsin kamplar
Kuruyordu böylece sağlam arkadaşlıklar
Fotoğraflar doldu taşıtı facebook'ta
Eski arkadaşlar ise buna şaşmakta
Diyorlar pek aktıfsın bugünlerde
Gitmediğiniz yer kalmadı herhalde
Keşke izci olsaydık zamanında
Pişmanız belli etmesek de aslında
Dağlar kamplar tutku olmuştu artık onun için
Standı açılmıştı yardım için Unicef'in
İyilik yaparken bir yandan
Çok eğleniyorlardı burada durmaktan
İlk dönem yavaş yavaş bitiyordu
Büyük kamp gittikçe yaklaşıyordu
Heyecanlıydı tüm kek izciler pek çok
Başlarına geleceklerden haberleri yok

Göremeseler de ateş gecesini kampı erken kesip
Dediler olsun bir dahakine artık nasip
Çok iyiydi bu insanlar böyle işte
Özlemişlerdi birbirlerini tatilden dönüşte
Bu dönem başka konular ön plandaydı
Nerde sorumluluk var izciler oradaydı
Çöp mü toplanacak Eymir'de?
Ziyaret mi yapılacak huzurevine?
Ders mi anlatılacak çocuklara?
Yadım mı lazımmış bir ilkokula?
Onlar için hiç fark etmezdi
Her şey her gün bir iyilik içindi
Anlatamasa da derdimizi şiirde yeterince
İzcilik buna benzer bir şey özetle
Eğer kalabalık bir insan grubuna rastlarsanız
Bir süre sonra izci olduklarını anlarsınız
Onlar hepinizin dostu ve kardeşi
Hayat onları tanıyınca daha iyi.

Tuğçenur BOZKURT /Meltem UZ

"Artık" "Eskiden"

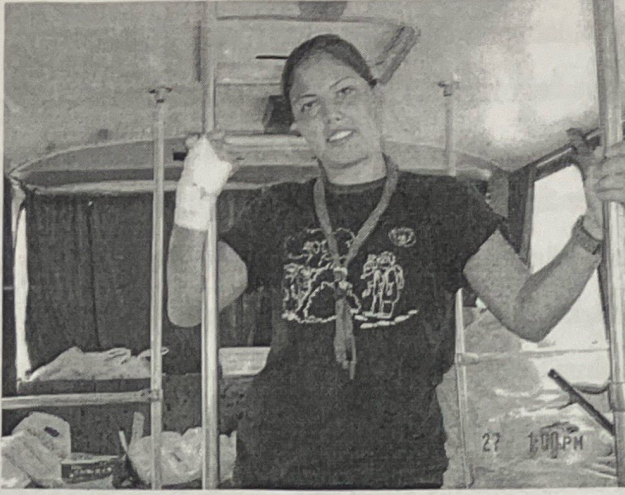
Bir modadır aldı başını gidiyor , her yeri sardı sarmaladı, bizde dergi ekibi olarak kız üye sayısının fazlalığından etkilenip bu senenin kamp modasını yarattık.

Artık

Yeşil yağmurluk
Kulaklık
Yürüyüşe Converse giymek
Parmaksız eldiven
Kampa ojeyle gelmek

Eskiden

Sarı yağmurluk
Klasik bere
Gore-tex botlar
Parmaklı eldiven
Parmak arası kirler☺

Neyi nasıl yazacağımı bilmeden başlıyorum. Bunu okuyan sizler muhtemelen izciliği daha önceden tatmış insanlarsınız. İzciliği size anlatmanın pek de anlamı yok gibi. Şu an söyleyeceklerim size tanıdık gelecek olsa bile, benim hikayemdir.

Daha önceden izciliği deneyimlemiş biri olarak geldim

ODTÜ'ye. Verilen ani bir kararla da ODTÜ izci grubunda buldum kendimi. Bildiğim izcilik gibi olmasa da, sevdim ilk anda. Sonrası geldi zaten.

İlk senemde pek de parlak bir aday izci değildim. İnsanlardan uzak sayılabilirdim. O zamanlar bilmiyordum, kampa gitmekmiş her şeyi sağlamlaştıran. İlk gittiğim dönem sonu kampımda aldım fularımı. Beni dereye atmadılar. Asıldım ama. İlk ve son defa=) Tadı damağımda hala.

İkinci senem, ki bence bir Odtü izcisinin en güzel senesi, TK olduğumu gerçekten hissettiğim o seneydi. Neredeyse 2 haftada bir kampa gittiğim, haftanın her gününe yakın izcilerle vakit geçirdiğim, etrafımdaki herkesten çok izci arkadaşlarımı gördüğüm bir seneydi. Bütün bir yılı kütüphanedeki panoda geçirdim. Kahve makinasıydı her şeyimizi bilen=) Cuma günleri geldiğinde ufak bir telaş alırdı, genelde kamp sorumluluğu yapan beni. Gece odada toplaşılır, son kontroller yapılır ve otobüsümüze binerdik. Herkesler mışıl mışıl uyurken, bizdik gene ayakta kalan. Ama olsun, sorumluyduk biz. Hem ne gerek vardı oturmaya, mutlu mutlu çadır listelerini yazardık. Hala kulaklarımda insanların, “Bengi bütün gece konuştun yahu” deyişi var =) Sonra kamp yerine varılır, sabaha karşı ayazda teknil alınır ve yürüyüşe geçilir. Çoğu zaman bildiğimiz yerlere gittiğimiz gibi, ilk sefer gidilen yerlerin de ayrı bir heyecanı olur. (Bkz: Tosya'ya yaptığımız ünite kampı=) Ne zaman duracağını bilmeden sonsuza kadar yürümekti yaptığımız. Ufak ufak zulaları paylaşmak ve antep fıstıklı o şahane Damak'ın tadına varmak=) Her kamp dönüşünde aynı hüznü yaşadım ben. 1 gece kalmış olsak bile, oradan ayrılmak zor gelirdi. Gerçi bugüne kadar hep şöyle dedim: “Kampa gittiğinde anlarsın yatağının kıymetini=)” Aslında iş öyle bir hale geliyor ki, bir zaman sonra yatağın tulumun oluveriyor. Kendini en iyi hissettiğin yer. Hele ki dönem sonu kampıysa gittiğin. Gerçi benim dönemimdeki arkadaşlar bilirler, bizim dönem sonu kamplarımızda çadırımıza girmediğimiz olmuştur. Bkz: hike, gece yürüyüşleri, o da olmadı nöbetler. (Ali liderime selam olsun=)

O kadar çok sayılacak şey var ki aslında, kamplara dair. İlk eğitim kampımda vericiye çıkmıştım. Ertesi sene gittiğim eğitim kampında beni yürüyüş lideri yapmıştı Ali liderim, vericiye çıkmıştık beraber. Yeri ayrıdır ya Işık dağının herkeste. Benim için de öyle. Her bir adımında yaşanmışlık var. Kemal terapilerde her zaman son istasyon ben olurdum mesela, çeşmede. Oranın rüzgarını özleyeceğim. Pazar günü trekking yapan insanlara bizim kim olduğumuzu anlatmayı da. Işık dağı demişken, kaybolmayı da orda öğrendim ben=) Uzun zamanlar anlatılacak olan hikayelerdir, kaybolma hikayeleri. Benden öncekileri çok dinledim ben, ama umarım benim hikayemi benden sonrakiler çok dinlemezler=) Efsane olarak sucuk fabrikasına gittiğim anlatılır, oysa ben sucuk fabrikasına hiç gitmedim=) Hem zaten aslında kaybolmadım da, yolu uzattım. Takriben 2 dk falan görebilmiştik Karagölü, ringlere yetişmeye çalışırken. Halbuki gölde oynanan uzun eşeğin tadı bir başkadır, orda yenen kuruyemişin de. İşte böyle, kaybolduktan sonra çok gittim Işık Dağına. Orayı sevmekten vazgeçmedim=)

Sonra 3. senemde ekipbaşı oldum. Bengisucuklar olduk. YKlarımız oldu, birbirimizi yedik zaman zaman ama hep bir aradaydık. Bir liderimin dediği gibi, ilk senende farklı görürsün olayları, fular alınca başkalaşır, ekipbaşı olmak daha farklıdır, lider olmaksa bambaşka bir açıdan gösterir her şeyi. Ekipbaşı olduğumda söylemek istediği şeyi daha iyi kavradım. Başka bir yanından bakıyordum artık her şeye. Güzel bir seneydi tabi, ama daha çok sorumluluk demekti. Kendi kampını yapmak demekti, TKdan korkmak demekti =), fularını unuttuğun bir YKYa giderken yiyecek bir şeyler almak, ve toplantı notları tutmak demekti. Güzel bir UNICEF yaptık, her sene olduğu gibi. Mutlu ayrıldık minik arkadaşlarımızın yanından, onları da mutlu ettiğimizi düşünerek. Bir dahakileri daha da güzel olsun, hiç bitmesin istedik. O sene de öylece sonlandı. Ama Odtü izci grubu bana bir çok kapı açtı. Yeni insanlar tanımamı, farklı alanlarda çalışmalar yapmamı sağladı.

Sanırım odtü izci grubunun bize neler kattığını yazacak olsak, hepimiz benzer şeylerden söz ederiz. Özgüvenli olmayı öğrendim ben, zor koşulları ve nasıl kolay hale getirilebileceğini, gece korkmadan yürümeyi, karanlığı, soğuğu, sıcağı, çamuru, buzu sevmeyi, güler yüzlülüğü, sorumluluk sahibi olmayı, yardımseverliği, dikkatli olmayı, güvenmeyi, güçlü olmayı... Bunların hepsi, hayatımda her zaman, her alanda bana yol gösterecek ve ODTÜ İZCİ GRUBU'na borçlu olduğum şeyler. Burada yaşadıklarımın hep gurur duymamı sağlayacaklar. "İzciyim ben ne de olsa."

Her ne kadar yaşananlar birbirinin aynısı gibi gözüktüyse de her kamp, her etkinlik farklı şeyler tattırmış bize. Konuştuğumuz ortak dile yeni sözcükler ekletmiş. Gidilen yerin doğası, coğrafyası, içine çektiğin hava bile farklıymış.

Oynanan oyunlar, yapılan kamyon yolculukları, çıkılan hikeler, kesilen odunlar, yakılan ateşler, suda yakılan ateşler, mercimek çorbaları, maneviyatlar, kıyafet baloları, mezun yemekleri, ateş başında bırakılan bardaklar, uzun eşek, tekmiller, gece yürüyüşleri, kule yapma denemeleri, çadır teftişleri, fular törenleri, çöp poşetlerinden yapılan yağmurluklar, tozluklar, kar kampları ve kayarken oluşan yaralar=), nöbette yenen sucuklar, liderler tarafından alınan zulalar, dönem sonuna götürmeyi unuttuğumuz mumlar, otobüs yolculukları ve 99 yeşil şişeler, uçan çadırlar, basılan kamplar, nöbetler, sabah kahvaltıları, uykucu böcekler.....her biriyle ilgili sayfalarca şey anlatabiliriz her birimiz. Bunlardı eski zamanları güzel yapan.

Dönem sonu kamplarımız olurdu bi de, en bi coşkulu ateş gecelerimiz. Piramidin etrafında el ele tutuştuğumuz zaman anlardım en iyi, oranın bana ne ifade ettiğini. Umarım o an hissettiklerimi, hepiniz zamanında benim kadar yoğun yaşamışsınızdır, ya da bundan sonra o şekilde yaşayacaksınız. Her şeyi unutacak olsam bile, o ateşin sıcaklığını hiçbir zaman unutmayacağım. Gözlerim dolu dolu olurdu, bir liderim maviyi devrettiğinde. Bilirdim ki, belki de mezun olduktan sonra bir daha hiç aynı ateşte el ele olamayacaktık. Vedaydı bir yerde, yaşananlara. Bir yandan da yeni bir zamanın başlangıcı. Farklı insanlar olsak da yaşadıklarımız o kadar aynı ki. Bunu bilmek mutlu ediyor insanı. Yıllar sonra çocuklarıyla yanımızda olan mezunlarımız bile yabancılik hissetmiyorlarsa, biz çok sağlamız demektir. Umarım öyle olmaya da devam edeceğiz.

ODTÜ İzci Grubu büyük bir aile. Bu aileden yolu geçmiş her hangi biri bilir ki, yaşanmışlıklar olduğu sürece birbirimizi unutmayız. Her zaman yolunda gitmese de her şey, biz izci olduğumuz sürece arkadaşız. Hepinizi çok seviyorum.

Ex-ekipbaşı, Bengisucuk, TK forever

Bengi. =)

UNİCEF

Bir çocuğun yüzünü güldürmek o kadar da zor olmasa gerek. Biz ODTÜ İZCİ GRUBU olarak her yıl yaklaşık 50 çocuğun yüzünü güldürüyoruz. Aslında sadece yüzlerini güldürmekle kalmıyoruz onların umutları da oluyoruz. Minicik ellerinin kalem tutması , kıyafetlerinin tarladaki topraktan değil de tebeşir tozundan lekelenmesi , hayatlarını istedikleri

gibi yönlendirmelerine ön ayak olmak için elimizden geleni yapıyoruz. UNİCEF etkinliğiyle hayatın sadece kendi çevremizde akmadığını, bizim istediğimiz gibi okuyabilme hakkımız varken aslında bu hakkı elde edemeyenlerin de var olduğunu öğrenmiş oluyoruz. Ve hep birlikte onlara yardım etmeye gidiyoruz. Tabi bunlar olmadan önce biz de bir şeyler yaşıyoruz. Maceramız etkinliğin önemini anlatan bir toplantıyla başlıyor, ardından da elden satışlar. Herkes ailesine , tanıdıklarına , arkadaşlarına en azından 1 kart satabilmek için çabalıyor. Bir süre sonra stant kuruyoruz kütüphanede. Herkesin durumun önemini anlaması için uğraşıp satışlar yapıyoruz. Bu sırada akıllarda olan tek şey mutlu edeceğimiz çocuklar oluyor ve dört elle sarılıyoruz tüm işlere. Zamanımız dolduğunda standımızı kaldırıyoruz kütüphaneden. Ama asıl işler bundan sonra başlıyor. Okul aranıyor önce, içinde yüzleri gülmeyi hak eden çocuklar olan. En çok ihtiyacı olan okulu bulup eksiklerini tamamlamak için uğraşıyoruz.

Çocukların hediyelerini alıp yola çıkıyoruz sonunda. Herkesin içi kıpır kıpır oluyor giderken. Çocukların hediyelerini verirken içlerindeki heyecanı paylaşıyoruz bizde onlarla. Biz onlara hediyelerini verirken onlar da teşekkürleri , gülücükleri ve öpücükleriyle en büyük hediye veriyorlar yanlarından ayrılırken. Taşpınar Köyü İlköğretim Okulu'ndaki 52 güzel çocuğa verdiğimiz kırtasiye malzemelerin, ayakkabıların, kıyafetlerin onları ömür boyu kurtarmayacağını biliyoruz ama onlara umut oluyoruz bu sayede.

Gelecek senelerde daha çok çocuğun yüzünü güldürmek umuduyla.

Herkes teşekkürler...

Asena ÇERÇİ

İZTİROLOJİ

TULUM(21 Mart-20 Nisan)

Bu dönem çok aktiftin.Gittiğin her yerin yıldızı oldun.Bu 2. dönem de değişmeyecek.

BORA(21 Nisan-20 Mayıs)

Keskin çizgilerin var.Dönem boyunca çok yoruldun ama uğraşların meyvesini verecek.Fulara yakında kavuşacaksın.

KELEBEK(21 Mayıs-21 Haziran)

Uçacaksın uçacaksın havalara uçacaksın!Bu dönem pek verimli geçmedi belki ama 2.dönem izciliğin tadına varacaksın.

PERLON(21 Haziran-22 Temmuz)

Çok sıkışık bir dönem geçirdin.Kampa gidicek parayı bulamadın ama merak etme 2.dönem idiş arkanda!

POLAR(23 Temmuz-22 Ağustos)

Kamplar ne kadar soğuk olsa da sen hep ortamı ısıttın.Geyiklerinle yakında izciliğin gözdesi olacaksın.

POL DOKTORU(23 Ağustos-22 Eylül)

Arkadaşların olmasa sen bir hiçsin.Ekip çalışmaları tam senlik.Çok kırılıgansın ve bu çevrendekilere zarar veriyor.

YEŞİL ÇANTA(23 Eylül-22 Ekim)

Yüreğin öyle geniş ki içine dünyalar sığıyor.Sen kamplar için tam bir vazgeçilmezsin.Her ortamda ağırlığını koruyorsun.

ŞİŞ(23 Ekim-21 Kasım)

Jüpiterin maşşallah sana katkısı çok büyük.Hazır 3-5 nöbeti sana gelmişken sucuklara şans tanı.Pişman olmayacaksın.

TESTERE(22 Kasım-21 Aralık)

Bu aralar çok gerginsin.Kelebekler uçuyor etrafında ama farkında değilsin.Aradığın aşkı kelebekte bulacaksın.

MAT(22 Aralık-19 Ocak)

Bu dönem o kadar yoruldun ki yerlere serilmek istiyorsun.Gücünü topraktan alıyorsun.Şu sıralar biraz sıkışkınsın ama kampa gidince açılacaksın.

TENCERE(20 Ocak-19 Şubat)

Kamlara götürdüğün zulalar yüzünden bu dönem çok kilo aldın.Hiç merak etme ilerdeki kamplar seni bir hayli zayıflatacak.

ÇADIR(20 Şubat-20 Mart)

O kadar kararsızsın ki her esen rüzgara kapılıyorsun.Çift karakterlisin, için başka dışın başka.

Ambigram

Ambigram: yazıldığı şeklinde okuna bildiği gibi tam tersine çevrildiğinde de okunabilen grafiksel yazı tekniğidir. Bu teknik Dan Brown'un kitabı Angels & Demons'la tekrar popüler olmuştur. Basit bir ambigram yapmak sanıldığı kadar zor değildir. Önemli olan simetrik iki harfin okunabilir şekilde yazmanın bir yolunun bulunmasıdır. İki ana tip ambigram vardır. Asimetrik ve Simetrik:

-Asimetrik Ambigram

-Symbiotogram: Farklı noktalardan bakıldığında farklı anlamlar vermekte olan

ambigramlardır.

(True -False)

- **Figür/Zemin ilişkisine Dayalı Ambigramlar:** Negatif alanın aynı zamanda farklı anlamlar ifade edilebileceği şekilde kurgulanmış ve yapılması, tasarlanması hayli zor olan ambigramlardır. (James Joyce)

- Kararsız Ambigramlar:** Anlık olarak ve odaklanmaya bağlı olarak farklı şekillerde okunan ve bunun için hem negatif alan bilgisinin ciddi olarak kullanıldığı hem de diğer tekniklerin uygulandığı ambigramlardır.

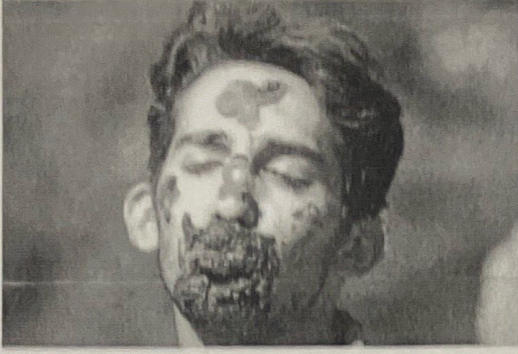
(David Slavitt)

-Simetrik Ambigramlar

- Rotasyonel Ambigramlar:** Kelimeler ters çevrildiğinde veya 180' lik açıyla bakıldıklarında aynı görünür.

(Energy)

- Ayna Ambigramlar:** Kelimeler şeffaf bir yüzeye basıldığında arkadan okunduğunda veya ayna görüntülerinde okunabilir.(Waterfalls)

Oğuzhan Ercan

(ekip başı ve BAS-YAY başkanı)

İlk ekibi: Zıçıanlar

İlk ekipbaşı yardımcısı olduğu ekip: Sarıtabiler

İlk ekipbaşı olduğu ekip: O(ğuz)surgan böcekler

Onu elinde çakısı, belinde borası ile tanıdık. Her daim sevecen, koruyucu halleri içimizi ısıttı. Hadi gelin şimdi de Oğuzhan ekipbaşımızı farklı yönleriyle tanıyalım...

Burcu: Yeni olarak hepimizin bizi topluluğa bağlayan sebepleri var. Peki siz yeniirken bu topluluğa bağlanmanızı sağlayan, izcilik ateşinizi devam ettiren şeyler neler oldu?

Oğuzhan: Valla ben bu topluluğa arkadaşların gazıyla geldim. 9 kişiydik, bir tek ben kaldım. İlk dönemin sonuna kadar ekipbaşımı görmedim 😊 Her Pazar toplantısına gidiyordum. Fahri olarak Ceren'in ekibine katılıyordum. Ayrıca pazar toplantıları, ardından yapılan kahvaltılar, muhabbetler, kamplardaki eşitlik beni bağlayan şeyler arasında.

Burcu: Sizin yenilik döneminizle bizleri karşılaştırırsak ne gibi farklılıklar, benzerlikler var? Bizlerde gördüğünüz en önemli eksiklik nedir?

Oğuzhan: Bizim dönemimizde Ali lider vardı. Onun bir ilkesi vardı: İzci milleti boş bırakmaya gelmez 😊 Dolayısıyla bizim her kampımız kendimizi zorlama ve eğitimle geçiyordu. Sizlere gelince öncelikle sayı olarak azsınız. Kampları sadece eğlence olarak değerlendiriyorsunuz. Ayrıca yargılama çok fazla. Bizim dönemde yapılacak dendiğinde yapardık. Bizim dönemimizde hiyerarşik düzen daha fazlaydı. Bizler size bir ekip başından çok bir arkadaş gibi yaklaşmaya çalışıyoruz. Pek çoğunuzun bunu değerlendirmesini takdir ediyorum ama bunun tersini yapanlar da var. İnsanların onlar adına yapılan şeylerin kıymetini bilmelerini isterim.

Burcu: Herkesin bildiği gibi şu an toplulukta BAS-YAY başkanlığı görevini yerine getiriyorsunuz. Bu başkanlığı devraldığınız an hissettiğiniz ilk duygu ve ilk yaptığınız iş ne oldu?

Oğuzhan: Normalde toplulukta ekipbaşlığı seçiminde seçilenin önceden haberi olmaz. Ama komisyon başkanlığı seçimlerinde eski komisyon başkanı tarafından isteyip istemediği, ne kadar iyi yerine getirip getiremeyeceği sorulur. Bense benimkini ateş gecesinde öğrendim. Onur Çağdaş bana böyle bir soru sormadı. Bu nedenle ilk hissettiğim şey şaşkınlık oldu. Bana sorulmadığına göre başkası seçilmiştir diye düşünüyordum. İlk yaptığım iş ise size dağıtılacak olan broşürlerin dizgi ve matbaa işleriydi.

Burcu: Topluluğun tanıtıcı etkinliklerini yeterli buluyor musunuz? Aklınızda farklı ve değişik projeler var mı bu konuda?

Oğuzhan: ODTÜ İzci Grubu Türkiye'nin ilk üniversite izci topluluğu. Açıkçası tanıtıma çok fazla ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum (Bir yerde bir mal varsa gelir bizi bulur 😊) Her şey gönüllülük üzerine olduğu için tanıtım konusunda emek harcamak isteyen kişiler olduğu

sürece daha iyi tanıtımlar yapılabilir. Ancak bir izci topluluğu olarak sosyal sorumluluklarımızı her şeyin önünde tutup enerji ve emeğimizi bu yöne iletmeyi daha uygun buluyorum.

Burcu: Böyle büyük bir toplulukta bir komisyonun başkanlığını yapmanın size getirileri, kazandırdıkları neler oldu?

Oğuzhan: Her şeyden önce insan ilişkileri konusunda çok büyük kazanımlar sağladı. Organizasyon gücü, sorumluluk bilinci, iş arkadaşlarına güven, grup çalışması, koordinasyon yeteneği, liderlik gibi alanlarda tecrübe edindim. İstedğim zaman kendi komisyon toplantılarımı yapabildim. Canım sıkıldığında ekibimden adam toplayamadığım zaman insanları toplayıp geyik yaptım☺

Burcu: Gözlemlediğim kadarıyla her işte tecrübenizi konuşturuyorsunuz☺ Çok deneyimli bir izcisiniz. Üniversiteden önceki hayatınızda izcilikle ilgili faaliyetleriniz var mıydı?

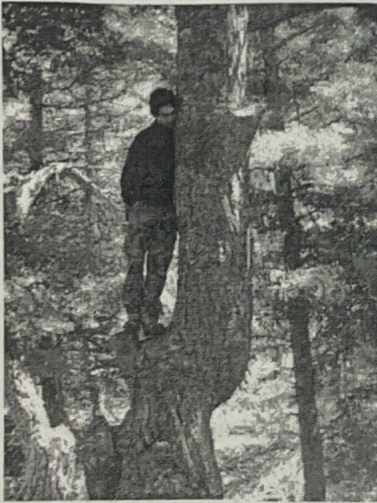
Oğuzhan: Ortaokuldayken ablamın okulunda izcilik faaliyetleri vardı. Ben sadece şehir etkinliklerine katılabiliyordum. Lisedeyken bir yıl federasyona bağlı izcilik yaptım. eğitim kampımda lider Levent Liderdi. (Ben geldiğimde liderdi hala lider☺) Levent lider Ersin ve İlknur ekipbaşlarına ateş yakmayı öğretiyordu. Ateş şans işi, usta izciler olmalarına rağmen yakarken biraz sıkıntı çektiler. Bende kenarda yenileri gaza getirip dalga geçiyordum. Levent lider 'Sen dalga geçtiğine göre kendine güveniyorsun, eskiden izcilik yaptın mı' diye sordu. 'Hayır' dedim. 'İyi iyi birazdan senle dalga geçeriz' dedi. Ben de 'Evet ama biz 20 kişiyiz siz 3 kişi. Aynı etkiyi yaratabilecek misiniz?' dedim☺☺ O kampta biraz üstüme gelmişlerdi ama en çok o kampta eğitim aldım. topluluktaki işlerin ve yükselmenin bilgi ve hevesten çok tecrübeye dayandığını gördüm ve kendimi bu konuda geliştirmeye çalışıyorum.

Burcu: Kamplarda olsun ,şehir etkinliklerinde olsun çok ilginç sıradışı olaylar yaşanıyor. Peki Oğuzhan ekipbaşım sizin başınızdan geçen en ilginç olayı bize anlatabilir misiniz?

Oğuzhan: Hummm.... Kendimi asmıştım☺ İlk mezun yemeğine kadar hiç asılmamıştım. Mezunları asmak için Eymir'deki basket potalarına ip geçirmiştik. Ben de ipin yerini sabitlemek için potaya tırmanmaya uğraşmadım. Ayaklarımı düğümün içine sokup dikine yükselmeye çalıştım. Birden kendimi baş aşağı buldum. Etraftaki izciler asacak mezun ararken Onur Kasap 'Bakın adam orda kendini asmış gidin onla oynayın' dedi. Sonra gelip göbük kıllarımı yaktılar, bıyıklarını yoldular vs vs. Tadına varamadım bir sonraki sene şenlik standında tekrar astım kendimi☺

Burcu: İzciliğe adınızı attığınız andan bugüne kadar geçen süre içerisinde bir 'en'ler listesi hazırlasaydınız bu liste nasıl olurdu?

Oğuzhan: En soğuk kampım: Tosya/En uykusuz kampım: İlk TK/En eğlenceli kampım: Bi osurdum, 400 m kaydım/En yorucu kampım: Altıgen sever misin?

/En çok acı çektiğim kampım:Altıgen sever misin?/En çok işkence ettiğim kampım:2007 Aralık-Baypazarı/En tedbirli kampım:Tosya/En sevdiğim etkinlik:Unicef

Burcu:Zamanda yolculuk şansınız olsaydı izcilik adına geçmişte değiştirmek istediğiniz bir şey olur muydu?

Oğuzhan:İlk senemde dönem sonu kampına katılamamıştım.KKT(kılıbık kelebek tombalak).Arkadaşların anlattığına göre bugüne kadarki en efsane kamplardan biriydi.İlk olarak buna katılmak istedim.Eğer ikinci bir şansım olsaydı© izciliğin Türkiye'ye çok daha erken gelmesini sağlardım.Böylece çok daha fazla gelişir ve pek çok okulda insanların izciliğe girmesi gereken küçük yaş gruplarına hitap edecek izci üniteleri olurdu.

Burcu:Şu an rolleri değiştirseydik yani ben bir ekipbaşı siz de röportaj yapan bir yeni olaydınız ve bir soru sormak zorunda olsaydınız bu soru ne olurdu?

Oğuzhan:Şu an sizi en çok rahatsız eden şey nedir?

Burcu:Peki bizim için bu soruyu cevaplar mısınız?

Oğuzhan:Yenilerde gördüğüm tavır ve davranışlar.İzci türesi üzerinden yola çıkarak öğretmek istediklerimiz göz ardı edilerek işin göz önünde olma,herkes tarafından tanınma sağlayacak bilgi ya da dedikodu arayışı içinde olmaları.Bizim geldiğimiz sene biz YK ve ya YÖK hakkında bir şey bilmezdik.Bizi ilgilendirmezdi de.Onlar çoğunlukla bizim için şehirde organizatör,kampta lider ve ekip başı olarak görünürlerdi.Bu dönemde bizim de teşvik ettiğimiz bireyler arası samimiyet bazı kişiler tarafından yanlış anlaşılıp her şeyi bilmeleri gerektiği düşüncesine sebep olmuş,beni en çok üzen şey insanların kendilerini her alanda geliştirebilecekleri ODTÜ İzci Grubu gibi bir toplulukta böyle boş işlerle uğraşmaları ve vakitlerini harcamaları.

Burcu:Son olarak biz yenilere önerileriniz neler?Neler yapmalı,neler yapmamalıyız?

Oğuzhan:Hazırlığın tadını çıkarın.Hatta 'Repeat After Me'.Boş olan hafta sonlarınızı mümkün olduğu kadar kamplarda değerlendirin .Çünkü bu ünite de öğrenilen pek çok şey kamplarda öğrenilir.Kurulan arkadaşlıklar en çok herkesin eşit olduğu,toplu hareket edilmeye muhtaç olunan kamplarda pekiştiriliyor.Bunun yanında mümkün olduğu kadar sorumluluk alın.Biz bu üniteyi bulduğumuzdan iyi bırakmak için çok uğraştık.Biz gittiğimizde yerimize gelecek olan sizlerden isteğim topluluğun her dönem bir adım daha ilerlemesi;sosyal sorumluluklarının bilincinde,kendini geliştirmeye hevesli bireyler yetiştirmeye devam edebilen bir topluluk olması.Bu topluluğa devam etmeyecek bile olsanız en azından topluluğun sosyal sorumluluk projelerinde görev alarak ODTÜ İzci Grubu'na ayak basmış bir birey olarak kendinizi bir adım öteye taşımadan bırakmamış olmanızdır.Sevgilerle...

En O(ğuz)surgan ekipbaşımız bu röportajı yaparken boynu tutuk olduğu için sola dönemiordu.O haldeyken bile sorularımıza cevap verdiği için çoook teşekkür ederiz©

BURCU ŞERAN

BİR YENİ GÖZÜYLE ODTÜ İZCI TOPLULUĞU

Yıllardır istediği okuldaydı , peki şimdi napıyordu?"Hazırlık oku yatarsın ohş" diyenleri dinlemişti deli gibi vakti olucaktı artık.Ve okulun ilk günleriydi ,çıkışlarda sürekli topluluk ilanları görüyor,stantlara uğruyor,arkadaşlarıyla toplantıdan toplantıya savruluyordu.Ne istediğini bilmiyordu sadece ne istemediğini biliyordu(yakın zamanda izlenen filminden alıntı yapmak) önemli olan da buydu sıkıcı bir şeyler olmamalıydı, ona bir şeyler katmalıydı ya da bu da değil eğlenmeliydi ya da hepsi.Ne topluluklarla tanıştılar ısınamadıkları oldu,pek sallanmadıkları oldu.Ama hala umudu vardı günlerdir bir tanışmayı bekliyordu oryantasyonda kafasına koyduğu bir şeydi bu;izcilik.

Bir Çarşamba günü dersten sonra önceden kararlaştırdıkları gibi E binasının önüne koştu,çok heyecanlıydı,sonunda tanışmaya gidicekleri.Ama yanılıyordu "Abi izcilik bana göre değil aslında yani devam etmeyeceğim bişeye ne biliyim..","Abi önce yemek yeseydik benim miğdem bulanıyor","Oha kimse gelmiyor biz de gitmesek mi?" şeklinde sesler duydu ,yalnız kalmıştı, satılmıştı,kendini yalnız hissediyordu,hayat çok anlamsızdı ,ve o an yok pardon o başka bi anıydı.Neyse sonuçta kararı kesindi ve tek başına gitti.İşte burası tam ona göreymi ilk defa bir yere adını bu kadar isteyerek yazmıştı.Toplantı deli gibi zevkliydi o kadar beğendi ki öğleden sonra tekrar gitti.Hem bu sefer birkaç arkadaşını ikna edebilmişti ya da öyle sanıyordu yürüyüşe 2 kişi gittiklerinde yanıldığını anlayacaktı.İnsanları anlamıyordu ona göre burada farklı bir şeyler vardı o da tam olarak bilmesede hissediyordu.Sonra beklenen gün geldi yürüyüş günü!

O zamanlar yakın olduğu bir arkadaşıyla buluştu Sunshine'da ve 9.yurdun önüne gittiler ilk kez. O zaman burası ona pek bir şey ifade etmiyordu .Keşke aynı otobüste olsak diyorlardı sürekli, ayırmaları çok saçma diyorlardı.Salaktılar çünkü daha olayı anlamadıkları çok açıktı.İyi ki de ayırmışlardı kahramanımız amacın herkesin kaynaştırılması,birbiriyle tanışması olduğunu biraz geç anlamıştı.Otobüste yeni insanlarla tanışır gibi oldu çabuk ısınamazdı insanlara ama herkes o kadar samimiydi ki soğuk davranmadı kimseye.Önce söylenen şarkılara şaşırdı o zamanlar birisi "Bir gün otobüste iğrenç bir şekilde İsmail Yk taklidi yapacaksın." deseydi "bi git" derdi muhtemelen.Kahramanımız mutlu gibiydi.Otobüsten indiler ,timlere ayrılmışlardı ve yürüyüş başladı.Yürüdüler ,yürüdüler, bazen tırmandılar ,kayboldular, kayboldukça açıldılar,açıldıkça toparlayamadılar,yağmur yağdı, üşüdüler, üşüdükçe sızlandılar, sızlandıkça ..neyse ama yürütenler yanlarında ne varsa onlara veriyorlardı.Şapka, yağmurluk,polar hiç fark etmezdi.İşte o zaman burada neyin farklı olduğunu anlamıştı; hiç tanımadığını birini kendinden daha çok düşünebilmek.Kendileri sıırıslıklamlardı ama hala diğerlerine iyi olup olmadıklarını soruyorlardı zaten kaybolduklarını bile sezdirmemişlerdi ilk önce,bir süre sonra öğrenmişlerdi.O gün "bir daha gelmez "şeklinde bir izlenim yaratsa da geleceğinden emindi.Hayatında hiç o kadar üşümemiş olması,yorulması umurunda bile değildi gelecekti ki geldi de.Şimdi de ilk kamp heyecanı sarmıştı.

Çantasını özenle yerleştirmişti!Sabah önünde kendisiyle benzer çantaları takmış,benzer heyecanları taşıyan insanların ilerledikleri 9.yurt artık ona bir şeyler ifade etmeye başlamıştı.Yola çıktılar herkes birbirini çok önceden tanıyor gibiydi;geyikler ,şarkılar ,komiklikler,espriler, şakalar arasında o da bir yer edinmeye çalışıyordu.Kampta vakit süper geçiyordu daha önce hiç böyle şeyler yapmamıştı.Yeni şeyler öğrenmek hiç bu kadar zevkli olmamıştı.Hiç bir zaman birkaç arkadaş canları sıkılmış otururken birisi gelip "hey hadi karşıdaki dağa çıkalım belki orda uyur,oyunlar oynarız eheh karnımız acıktığında da aynı anda dua eder,yemek yeriz nasıl fikir ben buldum"şeklinde bir öneri sunmamıştı.Zaten yaptıkları bundan çok farklıydı,hiç bir şey bu kadar basit değildi, her şeyin bir

anlamı vardı,sadece bunlar bir anda veya dışarıdan bakıldığında anlaşılabilir şeyler değildi.O kampa vericiye çıktılar yorulmak veya üşümek ona hiç itici gelmiyordu evet belki o an biraz sızlanıyordu ama birisi gelip “nasıl gidiyor” dediğinde yalnız olmadığını fark ediyordu ve buna gerçekten değerdı.Yemek vakti geldiğinde çantasını ne kadar dikkatli yerleştirdiğini fark etti.Tabak,bardak hiçbir şey almamıştı yanına ve bunu dile getirdiğinde bir anda meyve suyu kutusundan yapılmış bardağı ve beraber yemek yiyebileceği bir kabı olmuştu.Burada herkes paylaşma hazırdı ,kimse senin sorunun zenci şeklinde düşünmüyor başkalarını da en az kendileri kadar önemsiyorlardı.İlk gün çekingenliğini üstünden tam olarak atmış değildi ama 2.gün açıldı ,birkaç kişiyle tanıştı muhabbet falan etti ,güldü, eğlendi tekrar güldü daha da eğlendi.Dönerken gerçekten mutluydu iyi ki diyordu iyi ki buradayım(duygu seli).

Döndüğünde herkese ilk kampını anlatıyordu sınıfta ,telefonda ,odada, her yerde insanlar ne bulduğunu anlamıyordu belki ama o bir daha ki kamp için gün sayıyordu .İlk kamptan birkaç arkadaşıyla 3.eğitim kampına da gitmeye karar verdiler.Bu sefer kendini daha tecrübeli hissediyordu en azından tabak gibi ayrıntıları atlamayacak ya da fazladan 3 eşofman getirmesine gerek olmadığını bilecek kadar.Tecrübe konusunda daha çok eksiki vardı belki ama bu kampa daha rahat olduğu kesindi.Gittikçe alıştı daha çok sevdi izciliği,buradaki insanları,okulu.Artık panoya uğradığında bir tanıdık göreceğini biliyordu ya da çıkışta veya herhangi bir yerde “merhaba “diyebileceği ortak noktaları olan insanlar olduğunu.Artık izcilik buradaki insanlar hayatının önemli bir parçası olmuştu.Ünite ve ekip kamplarında da çok eğlenmişti farklı insanlarla tanışıyordu her kampa ya da önceden pek muhabbet kuramadığı insanları daha yakından tanıyordu.Tüm bunlar olurken Unicef standı açılmıştı.Dersten sonra hep oradalardı.Yakın arkadaşları vardı artık.Stant herkes için bir buluşma yeriymi hem sorumluluk hem eğlence buradaydı ve onlar da ordalardı.Artık “heeeayy”ler havada uçuşuyor herkes birbirini 3 aydır değil de önceki hayatında da tanıyormuş gibi hissediyordu.Kahramanımız niye insanların adına konuştuğunu anlamıyordu belki de sadece kendisi böyle hissetmişti.Tabi her zaman çok da mutlu olmamıştı bazen üzüldüğü ,insanlara kırıldığı ,sıkıldığı zamanlar da olmuştu ama mutlu olduğu zamanlar o kadar çoktu ki görmezden gelebilirdi.Izciliğin içindeki her şeyle bir bütün olduğunu yeni yeni anlıyordu.Burada kırgınlıklar gelip geçiciydi hatta olmazdı bile.Kahramanımız tüm bunları yazarken aniden bir şeyi fark etti ;neden geçmiş zaman kullanıyordu ki?Tüm bunlar yıllar önce yaşanmamıştı ki ya da geçmişte kalmamıştı ya da bu hikaye torunlara falan anlatılmıyordu daha bu hiçbir şeydi yeni yıla birlikte girdiklerine göre en az 1yıl daha beraberlerdi.Hayırır kahramanımız bu tarz şeylere inanacak kadar salak olmamalıydı evet evet bir batıl inançtan daha fazlası olmalıydı dostluğa güveniyordur belki de evet bu daha uygundu sanki.Her neyse kahramanımız yazıyı toparlayamamanın verdiği utanç içindeydi ama sanki başka bir duygu daha ağır basıyordu heyecan gibi bir şeydi bu ;evet kahramanımızı şimdi de dönem sonu kampının heyecanı sarmıştı..

Tuğçenur Bozkurt

NASIL BİR İZCİSİNİZ?

İşin uzmanlarından bir test.

1)Ateş başındasınız,ateş az yanıyor ne yaparsınız?

- a)Odun keserim
- b)Harlarım
- c)Başkası yapar elbet beklerim

2)Kamplarda ki timlerden en çok hangisinde bulunmayı tercih edersiniz?

- a)Odun timi
- b)Çadır timi
- c)Yemek-Bulaşık timi

3)Kampları bir renge benzetirseniz bu hangisi olurdu?

- a)Kahverengi
- b)Mavi
- c)Kırmızı

4)Dönem sonu kampına giderken yanınıza alacağınız üç şey aşağıdakilerden hangileri olurdu?

- a)"GASTE"-Bora-Koroplast
- b>Sarma-Halley-Cevizli Sucuk
- c)Ayna-Dudak Nemlendiricisi-Tarak

5)Hangi kamp yerini tercih ederdiniz?

- a)İlgaz
- b)Işık Dağı
- c)Amasra

6)Ne tür kampları tercih edersiniz?

- a)Kar kampı
- b)Eğitim kampı
- c)Trans kamp

7)Gece yürüyüşlerinde hangisini düşünürsünüz?

- a)Uzun ince bir yoldayım gidiyorum gündüz gece..
- b)Ben kuşlardan küçüktüm bir gece vaktiydi aşk tuttu elimden benim...
- c)Allah liderime zeval vermesin

8)Çiçek alanını karıştıran bir arkadaşınız size doğru saf saf ilerlemekte,ne yapardınız?

- a)Ayı taklidi yapar onu kaçırdım.
- b)Arkadaşım gelmez misin lütfen derdim
- c)Geleceği varsa göreceği de var diye düşünürdüm.

9)Hangi nöbet aralığını tercih ederdiniz?

- a)(3-5) sucuğa doyacağım!!
- b)(5-7) uykucu bööööööööööööööööööceeeeeeeeeeeek,uyan uyan uyan uyan!!!
- c)(11-1) 7'ye kadar bebekler gibi uyuyacağım!

10)Mısır'da ki mezun bir izciden yüklü bir miktar para geçti elinize,ne yapardınız?

- a)Odaya dom tipi çadırlar alırdım.
- b)Unicef standında ki bütün ürünleri alırdım.
- c)Topluluğa sponsor olurdum.

a 'lar çoğunluktaysa siz harbi bir "mal"sınız .Karizmatik ve çekicisiniz.

b'ler çoğunluktaysa siz tam bir eğitim neferisiniz.Kalem kılıçtan keskindir sizin için.Kibar dürüst ve saygılısınız.

c'ler çoğunluktaysa kamplar sizin için eğlenceli ve yorucu yerler.Sizsiz kamplar çekilmiyor yine de.Güzel,yakışıklı,alımlı,çalımlı ve bakımlısınız.

HAYDİ HAYKA

eveet izcilerin senelerdir çözülemeyen
ortak sorunu hayk kurmak

bazen kemerde bazen ılgazda bazen ışık'ta
bazen de...

kek bi izci olduğu anlar larsa liderim
ayağına gönderir..
fularlı der gönderir
ekipbaşı der gönderir
koroplastın yoksa gönderir
koroplastın çoksa alır gönderir
yürüyüşe çıkıcaz der gönderir
gece kaldırır gönderir
sıkılır gönderir
kansızdır gönderir
horlamasının duyulmasını istemez gönderir
ustadır gönderir
hastadır gönderir
ilk kamp dinlemez gönderir
dönemsonu der gönderir
kar yok der gönderir
kar olsa da gönderir
biz yaptık sizde yapın der gönderir
yorgunsundur önemsemez gönderir
bugün yorulmadınız der gönderir
bırakmaya yemese de gönderir
çağırır geri gönderir
ya bigün gerçekten başına gelirse der gönderir
zulani alır gönderir
zula bulamazsa kızar gönderir
sağ baştan say diyemez gönderir
mavidir gönderir
bordodur gönderir
uf der gönderir puf der gönderir

kısacası bu lider milleti göndereceği varsa
gönderir

ama hadise her zaman bu kadar iyi
sonuçlanmaz

irdeeee

haykı yaparsın beğenmez

su alır der beğenmez

üstünde ağaç var der beğenmez

ağaç yoksa çok açıktasın der beğenmez

kuytudasın bulamayız der beğenmez

ortalıkta rüzgar alır der beğenmez

çatısı yüksek olmuş der beğenmez

alçak yaparsın nasıl sığdınız der beğenmez

çatıya kar birikir der beğenmez

zula yemişsiniz der beğenmez

yemezsen aç mı kaldınız der beğenmez

çok uğraşır güzel bi hayk yaparsın bu kadar yorulmaya değmez der beğenmez

iki koroplast takarsın yağmur yağarsa görürüm der beğenmez

ateşi yakına yakarsın haykı yakar der beğenmez

uzağa yakarsın nasıl ısındınız der beğenmez

ark kazmazsan anında beğenmez

suya çok yakın der beğenmez

suya uzaksın der beğenmez

ben daha iyisini yaptım der garanti beğenmez

allem eder beğenmez

kallam eder gene beğenmez

evet burdanda anlıyoruz ki izci milleti yaranamayacağını
bildiği halde hayk kurar

Ferhat YEŞİL Kayahan BASKIN

TEMİZ EYMİR PROJESİ

Hepinizin bildiği gibi 11 Nisan cumartesi günü Eymir'i temizledik. İnanılmaz bir katılımla etkinliği gerçekleştirdik. Sonuçlar kayda değer ki topladığımız şeylerin çöp olmayıp geri dönüştürülebilir maddeler olması ve bunların ODTÜ burs fonuna kalması ayrıca önemli.

Şüphe yok ki biz izciler için çok anlamlı bir etkinlik. Çevreyi ve yeşili koruma bilinci olanlar olarak bizim bir şikayetimiz yok. Bizim evimiz olan doğanın bir parçasını da olsa temizleyebilmiş olduk. Şimdi gelin bir de izci olmayıp da etkinliğe katılan bir kaç kişinin hem değerlendirme hem de gelecek seneler için bir fikir oluşturmaları için görüşlerine yer verelim:

-Temiz Eymir Projesi'nde sizi en çok çeken şey neydi?

*Gamze Gül:*Eymir'i görme fırsatı ve doğaya katkıda bulunmak hoşuma gitti.

*İlgi Bozdağ:*Eymir'i görmek için bir fırsat olacağını düşündüm.Aynı zamanda gördüğüm fotoğraflar ve hazırladığınız videodaki görüntülerden sonra bir şeyler yapmak zorunda olduğumun farkına vardım.

*Gürhan Gümüşsu:*Köfte etmek:) ve arkadaşlarımin etkisi.

-Bu etkinlikte beğendiniz ve beğenmediniz şeyler neler oldu?

*Gamze Gül:*Organizasyon çok iyiydi.Fakat izcilikteki hiyerarşinin bize çok aktarıldığını *İlgi Bozdağ:*Herşey tam zamanındaydı ve organizasyon mükemmeldi.Ben de izcilerin kendi içinde çok gruplaştığını düşünüyorum.

*Gürhan Gümüşsu:*Sonuçta yararlı bir etkinlik.Bana göre de eğlence ortamı pek yoktu.

-Peki bu etkinliğin daha iyi yapılması için önerileriniz var mı?

*Gamze Gül:*Daha dostça bir ortam yaratılabilir ve daha eğlenceli olabilir.

*İlgi Bozdağ:*Temizlik dışında daha fazla sosyal etkinlik yapılabilir.Sosyal aktiviteler yetersizdi.

*Gürhan Gümüşsu:*Tim başları daha düzgün davranabilir.

Burcu ŞERAN

İlk ekip etkinliğimden önce ekibimdeki eski izcilerime şöyle demiştim: “Bir köşede yalnız başına oturan birini gördüğünüz anda ne iş yapıyor olursanız olun, bırakıp onun yanına gideceksiniz.” ve bunu söylerken yıllar sonra bir kez daha geriye o ilk kez izcilerle tanıştığım şamatalarla dolu güne götürmüştü anılarım beni: Bütün o eğlencenin arasında bir an için yalnız kalışımı anımsadım bir anda. Bir an için, o günlerde hep yaptığım gibi, geride bırakmak zorunda kaldığım hayatımın anılarıyla başbaşa kalmıştım. O bir an, belki de bana “Bunlar da diğerleri gibiymiş...” dedirtecek ve okuluma döner dönmez izciler hakkındaki herşeyi silmeme neden olacak andı. Ve yine işte o anda bu yeni hayatımın herşeyini değiştirecek sesi duymuştum. Tamam (hani dedim ya yalan yok) tanrıdan gelenler kadar kutsal değildi, çünkü sadece “Ne haber, nasıl gidiyor?” diyordu ve yedi kat arştan değil gökyüzünün sadece 1.75inci metresi civarlarından geliyordu, ama bir o kadar önemliydi benim için. O gün tanrı eğilip kulağıma birşeyler fısıldasa bilemiyorum acaba o kadar şaşırmıy mıydım? Kafamı kaldırıp baktığımda gökyüzünden inen bu kutsal sesin sahibinin izcilerin liderine, bugün hepimizin *Efsane Lider* olarak andığı Murat Lider’e ait olduğunu farkettim. Şaşkınlığım geçtiği zaman o çoktan (diğer toplulukların başkanları gibi burnu havada bir ifadeyle benim kim olduğumu sormak yerine) önce yanıma oturmak için izin istemiş sonra da sanki kendisi de yeni ve yabancıymış gibi yeni bir insanla tanışmak azminde koyu bir sohbeta koyulmuştu benimle. İşte henüz bir kaç ay önce ilk ekip etkinliğim öncesinde eski izcilerimden isterken beni izci ünitesindeki ilk günlerime götüren ‘hiç kimseyi yalnız bırakmayın’ talebim bir anda anlatıvermişti bana izci ünitesinde birden de fazla olanı.

Burası herkesi ama herşeyi ile kabul eden ve kendisinin onları kabul etmesi kadar sıcak ve samimi kabul edilmeyi bekleyen bir yuvadır kapısını çalan herkes için.

Mezun izcilerimizden

Alper yiğit

İz dergisinden bir yazıdır..

ATATÜRK VE İZCİLİK

Atatürk, izcilik konusu üzerinde de büyük önemle durmuş ve Türk izciliğine de, okullar içi izcilik faaliyetleriyle olumlu bir yön vermişti. Daha miralaylığı sırasında resmi görevi itibariyle başlayan bu ilgi ömür boyu sürmüş ve hiçbir zaman eksilmemişti.

Yurtta izciliğin amaçlarının gerçekleştirilmesini yeterli bulmayan Harbiye Nezareti 15 Haziran 1914 tarihinde Genç Osmanlı Cemiyetleri adı altında bir teşkilat meydana getirmiştir. Bu örgütün Genel Müfettişliği görevine de Mustafa Kemal atanmıştı. İşte Atatürk, Gençlik Cemiyetleri Umumi müfettişi olarak çalışmış olmasının verdiği yakınlıkla izci meselesi üzerinde önemle durmuş; izcileri Cumhuriyetin yarınlarının bekçileri olarak görüp kabul etmiş, disiplinli bir biçimde yetiştirilen izcilerden yurt savunması yönünden de büyük yararlar sağlanabileceğine inanmıştı.

O'nun izcilik hakkındaki görüş ve düşüncelerini anlama bakımından önem ve değer taşımaktadır.

“Son zamanlarda Avrupa’da yeni neslin fikri ve bedeni eğitimi maksadıyla ihdas edilen genç derneklerine ve izciliğe fevkalade emek vererek azami fedakarlıkta bulunulmuş, maddi, manevi her türlü yardım yapılmıştır. Harpten önce kara ordusu bulunmayan bazı devletler ancak bu sayede ve az zaman içerisinde büyük bir orduya malik oldukları gibi bugünün ordusunu dağıtmak gereğinde olan Almanya ileride mevcudiyetini ve hayatiyetini muhafaza edebilmek için terhis ettiği subayları istihdama devamla 1908’de ihdas edilen Almanya Gençlik Teşkilatına muhteşem ordusu derecesinde ihtimam göstermeye önem vermektedir. Yurt savunması bakımından bu derece ehemmiyeti haiz olan izcilik, ferdi ve milli eğitim bakımından da son derece önemlidir. Bütün hükümetlerce izcilik teşkilatı birbiriyle adeta yarışarcasına yayılmakta ve mensupları fikren, ahlâken, ilmen ve bedenen yetiştirmektedir.

İzcileri himaye ve teftiş için izci ve keşşaf cemiyetleri, genç dernekleri kurulmakta, resmi makamlar ihdas edilerek, bütün bu teşekküllerin her türlü siyasi ihtirastan ve parti münakaşalarından tamamen münezzeh kalmalarına münhasıran ilmi bir sahada çalışmalarına bilhassa itina gösterilmektedir...”

Ne şamataydı ama herkes kahkahalarla, hem birbirlerine hem kendilerine, gülüyordu çayırın ortasında. Sağa sola savrulan izcilere gülüyor ayağa kalkamayanlara bağırarak destek oluyorduk. Hiç tanımadığım insanlara geride bıraktığım dostlarım kadar sıkı ve sıcak sarılıyordum, sırf rakip grubun izcisinden daha çabuk döndü diye ekibimize. Ne yadırgamıştım o gün yanımda ilk kez gördüğümüz birisini ne de hissetmişim birilerinin beni bu da kim diye süzdüğünü. Kimbilir kaç toplulukla tanışmıştım oysa o güne kadar; eskileri bir köşede toplanır yeniler esneyerek slayt gösterisi izler ve tahtaya burada buluşacağız diye ilginç harfler ve rakamlar içeren sınıflar ve gün, saat yazıldıktan sonra herkes evine dönerdi. Bir şeyler olmalıydı bu izci ünitesinde, bir fazla birşeyler ama ne? Hani az önce dedim ya yalan yok; izcilik hakkında bildiklerim ablamın ilkokulda yavrukurt olmasından ibaretti ve o kadar saçma geliyordu ki onun ilkokulda bıraktıklarını (hem de O.D.T.Ü.'yü kazandıktan sonra onun okuduğu Atatürk Üniversitesi ile dalga geçerken) üniversitede devam ettirmek. Hayır onun yıllar önce çıkarttığı o saçma üniformayı giyemezdim; yapamazdım onun "Bak bu bütün izcilerin kardeş olduğuna işaret eder." derken benim dalga geçtiğim o el işaretini. İçimden kızmak bile gelmemişti oysa yemek tümü denilen bir grup insanın montumu yere serip üstüne bol miktarda (deterjan reklamlarındaki masa örtüsü gibi) salçalı ve yağlı bulgur pilavı dökmelerine. Bütün bir yürüyüş boyunca soğuktan titrememe rağmen hala hiç bir şey olmamış gibi şarkılar söyleyip duruyordum dönüşte herkesle beraber ve günler sonra ilk kez ayrılıktan bahsetmiyordu şarkılarım. Molada sırf benim sigara-çay keyfim için fazladan beklemişti otobüs ama bu izci milleti sanki inadına kızmak yerine o günden memnun kalıp kalmadığımı soruyordu otobüste. İki gün sonrasıydı; iç güdülerim odalarına uğramamı söylemişti hiç nedensiz ve tüm diğer katıldığım topluluklardaki gibi kendini ortamın kralı gören birinden topluluğun amaçlarını dinleyeceğimi sanarken kendimi sanki yıllardır beraber olduğum dostlarımlaymış gibi bir pasta yeme etkinliğinin içinde bulmuştum bir anda. Yine de yetmezdi yanımdan geçip giden kızlara rağmen dudaklarımda saklamama o aptal gülümsemeyi bütün bunlar. Bir şeyler olmalıydı, birden de fazla. Ama şunu farkettim ki anlayamazdım ben o birden de fazla olanı kapıyı açıp içeri girmeden.

Herşey o eski günlerin; Erzurum'un mavi gökyüzünün, annemin gözlerindeki mutluluğun, babamın gülüşünün, ablamın sevgi dolu bakışının, mutluluğumu ve hüznümü paylaştığım arkadaşlarımla artık beni ağlatmadığını en azından kanatmadığını farketmemle başladı. Yeni ve en az geride bıraktıklarım kadar sıcak bir ailem, çevrem olmuştu kapıdan içeri adımımı atmamla. Bugün salonunda, televizyonu tam karşıdan gören koltuklarından birinde oturuyorum bu yuvanın ve o ta ilk günlerde farkına vardığım, bir fazladan da fazla olanı ancak yeni farkledebildim.

ESKİLERDEN BİR YAZI....

Bunu kaçınıcı kez için düşündüğümü hatırlamıyordum bile. Bir havuzun ortasında, sonradan *calculus*'un "c"si olduğunun farkına vardığım, hilalvari bir nesne ve bu yerdeki nesneye takılmış, sanırım düşmekte olan ama hala ısrarla gökyüzüne bakan insanlar. (Bu insanların gökyüzünden inecek bir "BA" beklediklerini de çok sonradan farkedecektim.) İlginç! Bir insan acaba ne için böyle bir heykel yapmak istemiş olabilirdi ki? Mutlaka ama mutlaka bir anlamı olmalıydı ama anlayamıyordum işte. Karnımın acıktığını farketdiğimde stadyum ile yemekhane arasındaki kavşakta durmuş kimbilir kaçınıcı kez bu garip heykele bakıyor ve anlamaya çalışıyordum. Bir an için "bu lanet cehenneme hiçbir zaman alışamayacağım" diye geçirdim içimden. Bütün Ankaralı olmayanlarınız gibiydim ben de. Alışmış olduklarımın hiçbirinin yanımda olmadığını düşünüyordum ne zaman dalıp gitsem ve düşüncelerimin doğruluğuyla yüzleşiyordum her kendime geldiğimde. Ankara'nın gri bir bulutla kaplanmış atmosferinde geldiğim şehrin mavi gökyüzünün hayali ile geçiriyordum günlerimi. Ailem geçiyordu gözlerimin önünden; annemin onu her öptüğümde çatığı kaşlarıyla kapamaya çalıştığı gözlerindeki mutluluk, babamın her elini öptüğümde gülerek yine ne için paraya ihtiyacım olduğunu sorması ve ablamın her gayri resmi enişte dediğimde Serkan'a sarılması... Dostlarımı hatırlıyordum sonra, her biri birer gözyaşı oluyor kayıp gidiyordu gözlerimden yalnız yurt akşamlarında, sonra kahkaha oluyor henüz yere düşmeden karışıyorlardı gözyaşlarıma. Herkes, herşey Ankara kadar yabancıydı benim için. Ve durmadan ödevlerimi yapmamı istiyordu Zerrin Hanım bütün bunların arasında. Önümde iki uzun yol uzanıyordu ve ben bir kez daha bankaya uğrayıp para çekmek için Çarşı'nın etrafını dolaşmak istemiyordum. Yanlış olanı seçtiğimi farketdiğimde çoktan yeni düşüncelere dalmış ama belki de bu yeni hayatımda ilk kez için düşüncelerimden dudaklarımdaki gülümsemeyle sıyrılmıştım.

Yalan yok, "at gibi" diye tabir ettiklerimizdendi sağdaki, ve soldakinin kareli mini eteği ortaokul fantazilerimi hatırlatmıştı bana. Bana bakarak gülmeleri ise dudaklarımda hala asılı duran gülümsemeyi hatırlattı bir anda. "Ah evet yalnız başına yürürken şebek gibi gülümsemek" diye geçirdim içimden, "İyi günler güzel bayanlar!" diyerek geçerken yanlarından. O.D.T.Ü. tabiriyle 'hocam karizmayı dağıtmıştım' ama varsın olsun, kıyamazdım yeni hayatımın ilk kez anısı haftalardan daha yakın olan gülümsemesine ve (giderek uzaklaşan kareli mini eteğin bir kaç santim aşağısında son bir kez göz gezdirdikten sonra) geri döndüm başlarını dayadıkları sopanın etrafında yedi tur attıktan sonra gruplarına dönmeye çalışan kek izcilerin yerlerde sürünen hallerine.

2 MAYIS 2009
ODTU İZCİ GRUBU
GELENEKSEL MEZUN YEMEĞİ

Bilet yerine gecer fiyatı : 25tl